

Minneord: Einar Tellef Dannevig

TEKST

Tor Jakob Sandvik

Gjermund Tveito

Torleiv Odland

PUBLISERT 1. februar 2006

Einar Dannevig døde 16. desember 2005, 81 år gammel. Med han har en av de mest markante skikkelser innenfor anvendt psykologi og psykoterapi gjennom mer enn femti år gått bort.

Einar Dannevig var fra starten av med på å forme den kliniske psykologrollen innenfor norsk helsevesen. Han virket først og fremst som praktiserende kliniker og som lærer og veileder i faget. Innen psykisk helsevern gjorde han et betydelig arbeid for å humanisere forholdene i institusjonene og gi håp gjennom nye behandlingstiltak.

Einar Dannevig var en pioner på mange områder. Han var den første psykologen på Dikemark Sykehus. Han var med i utviklingen av Norsk Psykologforening, og tok aktivt del i etablering og utforming av de kliniske spesialitetene og de fagetiske retningslinjene.

Einar Dannevig begynte utdanning i psykoanalyse, og ble tidlig interessert i Wilhelm Reichs karakteranalytiske og kropporienterte tilnærming. Dessuten fanget han opp strømninger av eksistensfilosofi som påvirket den kliniske psykologien og psykiatrien i Europa, og satte seg inn i den interpersonlige og kulturrettede psykoanalytiske nyorienteringen i USA på samme tid. Han skaffet seg således tidlig en bred teoretisk

plattform for sin kliniske virksomhet. Som læremestere hadde han viktige pionerer som Harald Schjelderup, Ola Raknes og Nic Waal. Han førte videre deres holdninger og menneskesyn, preget av romslighet, dyp respekt og forståelse for pasienter og medmennesker.

I 1962 startet Einar Dannevig, sammen med Per Mentzsen og Endre Ugelstad, Institutt for Psykoterapi. Han har vært lærer, veileder eller læreterapeut for mange som er utdannet ved instituttet, og ble dets første æresmedlem.

I mange år ble han engasjert av eksterne institusjoner som underviser og veileder.

Einar Dannevig forholdt seg kritisk og selvstendig til all teoridannelse. I 1971 formulerte han det slik: «Vel så er det slik at enhver institusjon med en viss rett kan undervise i ... de terapiformer som institusjonsledelsen er mest interessert i, men det er realistisk å regne med at den best mulige utnyttelse av terapeutkrefter skjer ved at enhver terapeut, lege eller psykolog, har anledning til å finne fram til de teorier og metoder som svarer til vedkommendes egen personlighet.»

Einar Dannevig var streng i sine krav til profesjonell utøvelse, og var åpen og nysgjerrig til nye skoleretninger og metoder. Han begynte for eksempel tidlig å praktisere gruppeterapi.

Einar Dannevig var et kreativt og rikt utrustet menneske som generøst øste av sine kunnskaper og ideer, og som inspirerte med sitt engasjement. Han var direkte, konfronterende, hjelpsom og støttende, med en nærgående forståelse for dem som følte seg utsatte og sårbare. Einar var kritisk til etablerte sannheter. Han kunne være utfordrende på en svært verdifull måte. Det var aldri tvil om hvor han sto i faglige og etiske konflikter. Han hadde et udogmatisk forhold til skoleretninger, han ville ikke selv utvikle skoleretninger, og ville ikke ha disipler. Han ville at de han møtte skulle finne seg selv, utvikle seg selv. Etter hvert har vi fått del i hans dypt personlige engasjement og ømhet for oss som mennesker enten utgangspunktet var kollega, klient eller andre møter. Han utfordret livet sitt og vårt. Det er vi berørt av.

Vi er fylt av takknemlighet for det han gav oss.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 43, nummer 2, 2006, side 160

TEKST

Tor Jakob Sandvik

Gjermund Tveito, psykolog som selv har hatt krigsseilere og krigsseileres barn i behandling

Torleiv Odland, På vegne av kollegaer og venner